

neki duhovnik (brž ko ne stolni kaplan). Koliko se tu vidi zlata, srebra, biserov itd., težko je povedati; — kdor pa take dragocene zaklade pregleduje, ta se tudi ne čudi, da dandanes tako pogostoma kričijo liberalci: čemu je toliko bogastva „mrtvi roki“! Se vé, da marsikteri bogatinci naših časov, zlasti oni „s kljukastimi nosovi“ bi radi kupovali za strgane in zamazane bankovce dragocena cerkvena orodja in oprave. Tako bi se na pr. lastniku keliha, ki tehta 5 funtov suhega zlata; — dragocene zlate skrinjice, v katero se veliki četrtek shranijo sv. hostije; prekrasne monštranice iz suhega zlata, ki je vsa nakitjena z raznovrstnimi biseri in žlahnimi kamni, in sploh premnogih dragocenosti, ki se tukaj shranjujejo: takim lastnikom bi se ne bilo treba potem bati, da bi utegnil danes ali jutri „krépati“ papir. Pravijo, da je ta zakladnica vredna nad 5 milijonov goldinarjev; toraj bi bilo treba šteti lepe kupe bankovcev, če tudi bi sami „tavžentarji“ bili, ako bi se vse to plačati hotelo. Take nesreče naj vendar Bog milostno obvaruje zagrebško prvostolnico vse sedanje in tudi prihodnje čase.

Ko pridemo okoli 5. ure iz Kraljeve cerkve, zagromi od zgornjega mesta na enkrat strel. Kaj pomeni to? Po programu se je imela ob 5. uri vršiti velika produkcija zagrebškega požarnega društva, in sicer na Jelačićevem trgu. Vdrugič in tretjič ponovljeni strel kliče društvo kakor tudi gledavce skupaj, in hipoma se je vse trlo ljudstva po imenovanem trgu. Kmalu začujemo iz daljave glas trombe; zdajci za tem rožlanje bližajočih gasilnic in družih vozov z raznovrstno novosegno gasilno robo; ko je vse to dospelo, začnejo jaderno gasilci vzdigovati sestavljene lestvice od dveh strani na 2 nadstropji visoko, palači enako g. Stanković-evo hišo, ki stoji na zapadnem vogalu Jelačić-evoga trga. Od južne strani so zlezli gasilci po teh lestvicah noter gori na streho, razbili posamesne opeke, pospenjali se po narejenih luknjah v strehi celó na njen vrhunec, drzovito hodili po njenem slemenu, in jeli zdaj od dveh strani v tako polnih curkih vodo po „mešinah“ (hrvaški izraz za „Schlauch“) brizgljati po strehi, da je bila hipoma mokra, kakor bi bila polita od najhujše deževne plohe. Dokončani tej skušnji sledilo je ponarejanje rešitve pohišja in ljudi iz gorečih poslopij. Po navpik k hišni steni prislonjeni lestvici pospeli so se nekteri gasilci v drugo nadstropje, zlezli skoz odprta okna, potegnili k sebi po vrvci široki platnen, noter do tal segajoč žakelj, ter jeli spuščati, potem ko so ga pred hišo stoječi gasilci nekoliko na pošev zategnili, po njegovem osredji enako po dolgi cevi pohišja in tudi otroke iz sobe družega nadstropja doli na trg. Veseli smeh je pozdravljal vsacega pobalina, ki je skoz dolgi žakelj prifrčal iz družega nadstropja v naročje na trgu stoječih gasilcev. Kakor je bila ta poskušnja zabavna in smešna, tako resnobna je bila druga, ko so posamesni gasilci škakali z visocih oken družega nadstropja doli na trg v ta namen po njihovih tovarših razpete rjuhe (rantahe). Precej pogumen, da, celó predrzen mora biti ta, ki poskoči raz tako visočino. Šrečno pa se je izšla tudi ta poskušnja. Poslednjič so se gasilci spuščali še po samih vrvéh s strešnih oken in z oken družega nadstropja doli na trg, in ko so bili vsi zopet na tleh, ter se je razna gasilna priprava naložila na vozove, zagodla je društvena godba novo, nalašč za to produkcijo sestavljeno popotnico, in vsi gasilci s sikalnicami in drugimi vozovi, ki so bili naloženi z za take potrebe pripravljenim orodjem (sodovi za vodo, lestvicami, vrvmi itd.), so defilirali po ban Jelačić-evem trgu. Ljudstva je bilo vse črno; ves Zagreb je bil menda na nogah, ter gledal produkcijo te zares koristne naprave. Se vé, da taka družba mora tudi ob času, kedar res kje gorí, vedeti,

zakaj da je; ne sme pa biti taka, kakor nekje drugod, kjer o požarih bojè tako išče ognja, kakor Ribničan svojega „kojička“. — Tu Te za danes zopet zapustim s srčnim pozdravom.

Ves Tvoj
Josip L. Železodolski.

Slovansko slovstvo.

* *Propovjedi O. Arkangjela Kalića*, Dobrovčanina reda sv. Dominika, priredio za tisk Kan. Stj. Skurla, prišel je v tiskarni D. Pretnerjevi 1. zvezka 1. del ravnokar v Dubrovniku na svetlo. Priporočali smo v našem listu že Kalićevo delo, ki bi bilo imelo že lani na svetlo priti, ko pa so zadržavale mnoge ovire. Zdaj je natisnjen 1. zvezka 1. del, in predbrojniki imajo priliko prepričati se vrednosti Kaličevega dela, ki bode obsegalo 3 zveske na blizo 550 stranéh; cena naročnikom je 3 gold., knjižarska pa 3 gold. 60 kr.

Dopisi.

Iz Trsta 11. aprila. — Milostljivi škof dr. Legat obhaja danes 25letnico posvečenja škofjega. Spomenica v pismih latinskih, italijanskih, slovenskih, nemških in hebrejskih čestita visokočastitemu škofu k temu dnevu in izrazuje mu zasluženost spoštovanje. V Trstu škofijstvo res ni na rožice poslano.

Iz Tominskega 12. aprila. — Da duševni boj se bije na polji časopisja, je treba; a treba je tudi dostojnosti o izbiri in rabi orožja, da se čitajoči narod izobražuje, blaži, krepi in značajno povzdiguje na više stalo. Ako pa naši „vitezi“ časnikarski brezozirno v rokavih na ulico stopijo, se tam lasajo in s kamenjem pobijajo, to je grdo, je pohujšljivo. S prepričanjem naj drug družega zmaga, a ne s kolom! Tudi nasprotnik mora se spoštovati, a ne psovati, da se mu pot do sprave ne pregradi. Inače, ako razvidi, da si ž njegovim poginom kalí svoje rasti gnojiti prizadevaš, umirajoč še bode se maščeval nad teboj z enacim orožjem. — Da je „Soča“ g. Črneto ostro grajala in nezaupnico od Kraševcev mu poslano proglasila, je prav; kajti on se je pregrešil, ločivši se od politike Slovencev; a da blato na njega meče z objavo golča, da se je obesil, to ni dostojno, to je surovo, strastno, preočitno tendencijozno. — Tudi goriškemu dopisniku v št. 40. „Slov. Nar.“ se na prvi pogled pozná, da ni mu razum, nego strast besede v peró narekovala. Čitaje napis: „iz Gorice 5. marca“ sem miloval možiceljna, da je s časom za en mesec za nami. V stavku: „že zdaj ima Soča dvakrat toliko naročnikov, kakor je imela „Domovina Marušič-Winkler-Črnetova“, je prav otročja srboritost, enaka oni „Primorčevi“, ki je tudi v eno mer se hvalil, kako je Primorcem „dragi Primorče“ priljubljen, dokler ni dušice izpustil. Poštena „Domovina“ se vé da je bila trn v peti oni stranki, kterej organ je „Soča“. Napad na gosp. Winkler-ja, kakor rovarja za Auerspergovo vlado in za na-zid-pritiskalce Slovanov, je iztok gnjeva dopisnikovega. Se vé, da je Winkler ces. uradnik pod Auerspergovo vlado; mar dopisnik tirja, da bi s Hohentwartom vred tudi Winkler bil odstopil? Ministri odstopajo, da drugim prostor dajo; uradnikov zarad spremembe ministrov zdaj še nihče ni odstopil. O na-zid-pritiskanju Slovanov po Winkler-ji govoriti mi treba ni; kdor Winkler-ja pozná, ga tudi ceniti zná. Kdor koga izpodriniti hoče, ga obrekuje in črni: kdo po takem ne vidi, kam pes taco moli? Nikar ne prodajajte kaj tacega za domoljubje; to ni družega kakor strast ali pa kruhoborstvo. Vsaj se poznamo. Dokažite svoja dela —